

съ специална мисия въ Виена. Той носѣлъ едно писмо отъ Милана до австрийския канцлеръ Андраши.

Ристичъ пристигналъ въ Виена на 25 май 1878 г. вечерята. Още на другия день той посѣтилъ Андраши и му прѣдалъ писмото на сръбския князь.

Въ това писмо Миланъ изтъква въ най-напрѣдъ обстоятелството, че многобройнитѣ интереси, които изпжкватъ за Сърбия отъ близкото съседство съ Австро-Унгария — външната политика на която се ръководи тъй разумно отъ графъ Андраши — му налагали като дългъ да се обърне къмъ него. Той се надѣва, че австрийскиятъ канцлеръ ще се застъпи за Сърбия на Берлинския конгресъ и ще изходатайствува териториялни разширения, които сж необходими за прѣуспѣването на Сръбската държава.

Въ желанието си да докаже своята признателность и да потвърди, че се стараятъ да избѣгне и най-малкия поводъ, който би незадоволилъ Австрийския императоръ, князь Миланъ навежда редица факти, съ които се мжчи да изтъкне своето горѣщо желание да угоди на Австрийската монархия. „Въпрѣки блѣскавитѣ успѣхи въ Стара-Сърбия, пише той, въпрѣки възможността да навлѣзатъ сръбскитѣ войски въ Босна, азъ не искахъ да сторя това, за да не накърня интереситѣ на моята велика съседка“.

„Тия чувства, пише по-нататѣкъ Миланъ, се сподѣлятъ отъ просвѣтената частъ на моя народъ и азъ не се съмнявамъ, че тѣ ще проникатъ и въ останалитѣ кръгове, защото общественото мнѣние, прѣдъ видъ на условията, въ които ще бжде поставена Сърбия спрѣмо Австрия, ще прѣцѣни важността на взаимнитѣ наши интереси, диктувани отъ нашето съседство“. Най-сетѣ Миланъ съобщава на австрийския канцлеръ, че делегира Иованъ Ристичъ да прѣдставлява Сърбия и да защитава нейнитѣ интереси въ конгреса.

Андраши заявилъ на сръбския министъръ, че е готовъ да защитава сръбскитѣ претенции прѣдъ конгреса, макаръ и да нѣма никакво основание да извърши това, тъй като и при двѣтъ войни съ Турция, Сърбия не е искала отъ него съвѣтъ.

„Но по-трудно ми е, добавилъ графъ Андраши, да защита Сърбия прѣдъ общественото мнѣние, въ моето